

Škofja Loka in Ločani v osamosvojitveni vojni junija 1991

Ob 25-letnici slovenske državnosti je Muzejsko društvo Škofja Loka v sodelovanju z Zvezo veteranov vojne za Slovenijo odbor Škofja Loka in Loškim muzejem v četrtek, 24. 11. 2016 pripravilo pogovorni večer *Škofja Loka in Ločani v osamosvojitveni vojni junija 1991*. Na njem so sodelovali aktivni udeleženci vojne za Slovenijo **Stane Bertoneclj**, tedanji poveljnik Teritorialne obrambe (TO) Škofja Loka, **Leon Tušar**, tedanji poveljnik čete TO, **Brane Virant**, tedanji komandir Postaje milice Škofja Loka, **in Jože Stanonik**, poveljnik voda TO. Pogovor je vodil **Aleksander Igličar**, aktivni udeleženec bojev na letališču Brnik.

Brane Virant, Stane Bertoneclj, Aleksander Igličar, Leon Tušar in Jože Stanonik na Blaznikovem večeru. (foto: Milena Igličar)

V nadaljevanju je prikazano ključno delovanje pripadnikov loške TO in milice v letu 1991, ki je bilo predstavljeno na večeru, dopolnjeno z dodatnimi navedbami iz literature, ki je navedena na koncu prispevka.

Teritorialna obramba (TO) Slovenije se je oblikovala leta 1968 z osnovnim namenom organiziranja splošnega ljudskega odpora in sodelovanja z Jugoslovansko ljudsko armado (JLA) v primeru vojnega delovanja. V štabih TO na občinskih in državnih nivojih so bili redno zaposleni oficirji in drugo pomožno osebje, vojaki pa so bili rezervisti, se pravi moški, ki so zaključili obvezno vojaško usposabljanje. Rezervisti so se občasno urili na nekajdnevni »orožnih vajah«, večinoma pa seveda niso bili aktivirani. Organiziranost TO se je spreminjala, a osnovno poslanstvo je ostajalo ves čas isto.

Leon Tušar se je na TO Škofja Loka zaposlil kot oficir leta 1980. S političnimi spremembami konec 80. let prejšnjega stoletja sta se začela spreminjati tudi vloga in pomen TO. JLA je postajala vse bolj branik starega socialističnega sistema in hkrati podpornik političnih idej velike Srbije, saj so Srbi imeli prevladujoč vpliv v JLA. Slovensko politično vodstvo je TO prepoznalo kot izhodišče za vzpostavitev slovenske vojske.

Tako razmišljanje je seveda zaznalo tudi vodstvo JLA, ki je maja 1990 izdalo ukaz, da se mora orožje TO prenesti pod nadzor JLA. V Škofji Loki je TO imela orožje skladiščeno v prostorih Vojašnice Jožeta Gregorčiča na Partizanski cesti, ki je bila seveda pod nadzorom JLA. To je pomenilo, da navzven ni bilo nobenih sprememb, saj je JLA orožje TO že imela pod nadzorom. Po maju 1990 so loški pripadniki TO začeli s skrivnim odvažanjem orožja iz skladišč TO v vojašnici na druga tajna skladišča. Aktivnosti so potekale v strogi tajnosti, saj JLA zanje ni smela izvedeti. Pomembno vlogo je imel skladiščnik TO Rudi Fojkar, prevoze pa sta večinoma opravljala Alojz Stržinar in Rudi Zadnik, tedanji načelnik loške civilne zaščite. Pri »krajih lastnega orožja« je prišlo do povezav s podoficirjem JLA Božidarjem Ramšakom, ki je služboval v loški vojašnici in je, po svojih najboljših močeh, pomagal pri »krajih« in to takrat, ko je opravljal dežurno službo v vojašnici. Na ta način je loška TO do junija 1991 na tajne lokacije, ki so bile večinoma v kletnih prostorih hiš zaupnih oseb, prenesla veliko orožja.

V začetku junija 1991 je bilo v formacijah TO Škofja Loka evidentiranih 895 pripadnikov. Prva mobilizacija je bila v ponedeljek, 24. 6. 1991, in sicer 25. čete TO, ki je štela 94 pripadnikov in je bila po mobilizaciji nastanjena v prostorih Rudnika urana Žirovski Vrh. Prav tako je bila ta dan mobilizacija oddelka za vzdrževanje zvez in častnikov rezervne sestave ter poveljstva TO, ki so se menjavali na dežurstvu v Gasilskem domu Škofja Loka, kjer je bil mirnodobni sedež loške TO.

Območni štab TO Škofja Loka je bil podrejen Pokrajinskemu štabu TO Gorenjske, od tam je dobival povelja za mobilizacijo in delovanje svojih vojaških enot. V sredo, 26. 6. 1991, popoldan je bil za pomoč enotam TO na Ljubelju napoten vod 25. čete TO, ki mu je poveljeval Boštjan Hafner.

Kot je znano, je bila v sredo, 26. 6. 1991 v Ljubljani osrednja slovesnost ob razglasitvi samostojne države Slovenije. Osrednji govornik, tedanji predsednik Milan Kučan, je svoj nagovor zaključil z besedami: »*Nocoj so dovoljene sanje. Jutri je nov dan*«. In res, v četrtek, 27. junija, v zgodnjih jutranjih urah so iz vojašnic JLA proti mejnim prehodom in letališču Brnik krenile tankovske enote s ciljem, da vzpostavijo nadzor nad mejnimi prehodi in s tem preprečijo nadaljevanje aktivnosti za vzpostavitev samostojne slovenske države. Pri njihovi nameri so se jim zoperstavili pripadniki TO, milice in mnogi državljani; na cestah so postavili barikade, ki so tankom JLA oteževali njihovo napredovanje. Prišlo je do prvih vojaških spopadov, žal tudi žrtev.

Stane Bertoneclj je osamosvojitveni večer preživel pred tedanjo Občino Ljubljana Bežigrad, kjer so posadili spominsko lipo. »*Še pred koncem mi je kurir*

prinesel pisni ukaz, da moram takoj v štab TO Škofja Loka, kjer bom prevzel poveljevanje. Pohitel sem v Škofjo Loko in vojaško uniformo oblekel kar pred svojimi kolegi, znanci, ki sem jim odslej poveljeval. Kmalu po četrty uri smo iz Kranja prejeli ukaz, da moramo na letališče Brnik poslati okrepitve in tja smo napotili preostanek 25. čete TO pod vodstvom kapetana Branka Benedičiča in kapetana Andreja Jakliča.»

Ko so pripadniki loške TO prispeli na letališče, so bili na koncu pristajalne steze že tanki JLA. Loški teritorialci so bili razporejeni ob pomožni dovozni cesti do letališke stavbe. Popoldan je prišlo do streljanja s tankovskim in pehotnim orožjem, ki je trajalo vse do večernih ur, ko je začelo močno deževati. Ponoči so bili loški teritorialci premeščeni iz območja letališča v bližnje vasi (Brnik, Cerklje, Šenčur), kjer so naslednje dni varovali položaje pred morebitnim desantom pehotnih enot JLA.

V boju s tanki JLA se je izkazal Staroločan Roman Marguč, ki je bil pred junijem 1991 zaposlen kot skladiščnik gorenjskega štaba TO. S protitankovskim orožjem armbrust je uničil tank JLA na letališki stezi in pripadnikom JLA, zlasti nabornikom, vliv strah v kosti, ki je nedvomno močno vplival na delovanje pripadnikov JLA v naslednjih dneh.

Čez dan, v četrtek, 27. junija, je bila še mobilizacija preostalih enot TO, ki so bile nastanjene na območju Lajš nad Gorenjo vasjo in v Zadržnem domu Hotavlje. Enoti sta bili naslednji dan premeščeni na območje Škofje Loke, kjer sta nadzirali komunikacijske poti in sodelovali pri izvzemu preostalega orožja TO iz vojašnice JLA, ki se je zgodil v petek, 28. junija 1991.

V loški vojašnici je bil nastanjen inženirski polk JLA, ki je štel okrog 30 pripadnikov. Načrt za blokado vojašnice je bil v sodelovanju s Postajo milice Škofja Loka izdelan že pred agresijo JLA na Slovenijo. Takoj po agresiji so bile blokirane poti do vojašnice in izklopljena električna, vode pa zaradi objektivnih razlogov ni bilo mogoče zapreti. Vodstvo TO je od vodstva vojašnice zahtevalo, da je treba preostalo orožje TO prenesti iz območja vojašnice. Začela so se pogajanja s podpolkovnikom Vladom Radulovićem, komandantom vojašnice, ki je bil pripravljen ustreči zahtevam TO, vendar je imel znotraj svojega štaba oficirje, ki so temu

Posledice bombnega napada letal JLA na brniško letališče. (foto: Igor Modic, fotodokumentacija Dela)

ostro nasprotovali. Napadu na vojašnico JLA v Škofji Loki in izvzemu orožja je poveljeval kapetan Leon Tušar. Pripadniki TO so skupaj s sodelavci loške milice zavarovali vse dostope do vojašnice. O predaji orožja TO se je z vodstvom vojašnice pogajal Rudi Fojkar, ker pa ga okrog 13. ure ni bilo na dogovorjenem mestu, so pripadniki TO začeli streljati. Vojake JLA je to presenetilo, večina stražarjev se je predala brez boja. Kljub temu je eden od njih na oddaljenem stražarskem mestu pod Kamnitnikom iz strahu sprožil rafal proti vodnemu zajetju nad Kamnitnikom in pri tem smrtno ranil Mohorja Berganta iz Stare Loke, ki se je s prijateljem povzpel na Kamnitnik, od koder je opazoval dogajanje v vojašnici. S sabo je imel daljnogled in najverjetneje je sončni odblesk vzbudil pozornost stražarja, da je v strahu nagonsko sprožil smrtonosni rafal. Stražar, bil je mlad vojaški obveznik, se sprva ni zavedel, kaj je storil. Ko je izvedel za smrt mladega Mohorja, je doživel šok.

Pripadniki TO so začeli z natovarjanjem svojega orožja in se po ukazu vodstva TO iz Kranja nato umaknili iz vojašnice. Orožje so odpeljali na varno, in sicer v rove Rudnika urana Žirovski Vrh.

V naslednjih dneh so se nadaljevala pogajanja za celovit prevzem vojašnice in zajetje vseh pripadnikov JLA, ki so bili še v njej. Pogajanja s strani TO, ki jih je vodil komandant TO Stane Bertonec so potekala v prostorih vojašnice; ti so bili v času pogajanj, za vsak primer, ves čas pod nadzorom pripadnikov TO. Stane je povedal, da pogajanja niso bila enostavna, v določenih trenutkih tudi zelo živčna, na robu ekscesa. Predstavniki JLA so mu stalno govorili, da naj se pogaja tako, da bo po končni zmagi JLA imel mirno vest pred zmagovalci. Iz teh besed se vidi, kako trdno so bili nekateri oficirji JLA prepričani v svojo zmago oziroma prevlado nad Slovenijo. Med enim od pogajanj so prinesli kavo zanj in za štiri pogajalce JLA. Stane je iz previdnosti zavrtel pladenj, na katerem so bile skodelice, da ga slučajno ne bi zastrupili. Pogajanja so obrodila miren zaključek in na Blaznikovem večeru je Stane loškemu arhivu izročil originalni podpisan dogovor o prevzemu vojašnice s strani TO, ki se je zgodil v torek, 2. 7. 1991. Srbski in črnogorski pripadniki JLA so bili odpeljani v prostore nekdanje šole na Malenskem vrhu, kjer so jih stražili pripadniki milice. Za ostale vojake so bili vzpostavljeni stiki z njihovimi sorodniki, ki so jih čez nekaj dni prišli iskat in jih odpeljali domov.

V torek, 2. julija ponoči, je enotam TO na Štajerskem na pomoč odšla četa TO Škofja Loka pod vodstvom kapetana Leona Tušarja in kapetana Jožeta Habjana. Četa je najprej delovala na Letališču Maribor, nato pa je bila napotena v Gornjo Radgono; v spopade neposredno ni bila vključena, v Škofjo Loko se je vrnila 6. 7. 1991.

Za loške pripadnike TO in milice je bil velik varnostni zalogaj tudi varovanje republiške koordinacijske skupine (KORS), ki je bila najvišje poveljniško telo Republike Slovenije med slovensko osamosvojitveno vojno. V njej so bili, med drugimi, Janez Janša, minister za obrambo, Igor Bavčar, minister za notranje zade-

ve, Tone Krkovič, poveljnik posebne enote MORIS, Janez Slapar, Miran Bogataj in še nekateri drugi. Skupina KORS se je 6. 7. 1991 za štiri dni nastanila na Zaprevalu pod Starim vrhom, na kar spominja spominska plošča, ki je bila pred leti odkrita na Demšarjevi domačiji na Zaprevalu.

Brane Virant je postal komandir Postaje milice Škofja Loka 1. 7. 1986. V tem času so bile pod njegovim vodstvom še oddelki milice v Gorenji vasi, Železnikih in Žireh. V Škofji Loki je bilo okrog 30 miličnikov, na ostalih oddelkih pa do 6. Po letu 1987 so pripadniki organov za notranje zadeve začeli sistematično spremljati gibanje potencialno nevarnih oseb ter nadzirati mesta in lokale, kjer bi se lahko zadrževali. Po oblikovanju novega občinskega vodstva leta 1990 (župan Peter Hawlina, predsednik izvršnega sveta Vincencij Demšar) so z njim takoj vzpostavili dobro in uspešno sodelovanje. Zaradi varnosti so iz prostorov občinskega vojaškega odseka v prostore milice prenesli seznam vojaških nabornikov in s tem JLA onemogočili dostop do njih. V začetku leta 1991 je milica svoje orožje, ki ga imela v celoti shranjenega na svoji postaji, prenesla na tajne lokacije. Milica je nadzirala vse premike vojakov JLA, še zlasti gibanje oficirjev. Loška milica je bila vključena tudi v osebno varovanje Ivana Omana, člana predsedstva Republike Slovenije.

Loška milica je izjemno dobro in uspešno sodelovala z vodstvom loške TO, po besedah Braneta Viranta je to

Voj. tajnost
Zaupno

Zapisknik o prevzetju
področja kasarne "Jože
Gregorčič-Gorjane", Šk. Loka. -

Dne 01.07.1991. l. v času od 13,30h po predaji posadke JA v kasarni "Jože Gregorčič-Gorjane", so enote TO in Organi iste prevzeli popoln nabor in objekte v navedenem področju in to:

- Objekt št.1:avtomatski nastan,zgrabe,trikirilna ki je ispranjen,rasen pralnice v kleti I krila zgrabe,telcentrale v I etaži nad pralnico ter celotna etaža desnega krila zgrabe **kizija** v katerem se nahaja int.oprema.Količine iste niso znane.
- Objekt št.2:prtilična zgraba za kuhinjo in voj.restravracije kjer se tudi nahaja oprema kuhinje ki je vzrejena.
- Objekt št.3:garažne stavbe kjer se nahaja oprema voj.enote-inš.polka in to osnovna sredstva: puške,avtomatske,polnautom.,puškometaljeri,pištole ter raketni metalci katerih količina je neznan; iz kartoteko,kakor tudi ostala sredstva in voj.oprema,vozila ter inš.mehanizacija.
- Objekt št.4:prtilična kombinirana stavba ki je delno ispraznjena ter delno s voj.opremo ter materijali kakor v obj.št.3.
- Objekt št.5:viševetna zid.zgraba v kateri se nahaja koms hrana, sredstva ter oprema iz sestave pontonirake čiste po kartoteki kakor neznan količina voj.opreme iz sestave Kde Korpusa.
- Objekt št.6:visokoprtilična gosp.zgraba v bivši nameni kot pekarna kruha v kateri se še nahaja gnilaka oprema Kasarna.
- Objekt št.7:prtilična stan.zgraba v sosedbi štebe polka in kasarniške straže:
 - pisarna št.22: 1 žel.omara z kartoteko skladiščne evidenco ter les.gariderobno omaro der 2 pisalnice.
 - prostori št.18,20 in 21 kot pisalnice z opremo.
 - prostor št.19:skladišče orožja in oprema.
 - pisarna št.23: 1 žel.omara,odprta ter prazna.
 - pisarna št.24: 3 žel.omare z fin.kartoteko in evidenca v/o.
 - pisarna št.1: 1 žel.omara z kartoteko skl.evidence ter omara in pisalnice.
 - pisarna št.2: 2 žel.omare z evidenco organa za splošne zadeve kakor tudi orig.pečati voj.enote.
 - pisarna št.3: 2 žel.omare z evid.kartoteko v/o inš.polken.
 - pisarna št.4:jezelnica.
 - prostor št.5:skl.kuhinja s opremo.
 - pisarna št.6: 1 žel.omara z teh dokumentacijo voj.enote

-2-

- pisarna št.7: 1 žel.omara z dokumentacijo Komandanta.
- prostor št.8: mob.pačrti vojenote.
- prostor št.9: učilnica z računalnikom in opremo.
- pisarna št.10:pisalnik z evidenco nekretnih kasarne.
- prostor št.11:shramba z šivniki za šol.kuhinjo.
- prostor št.12:shramba čistilnih potrebščin.
- prostor št.13:priznočna skladišče za pisarniške potrebščine.
- prostori št.14,15 in 16:sanitarni prostori.
- prostor št.17:vratarnica z radiosprejemnikom.
- v delu hodnika zgrabe je inprovizirana učilnica z VCR i TVB sprejem. V skladiščnih zgradbah na Ksanitniku ni sredstev ali voj.opreme. Na dvorišču kasarne se tudi nahaja: 2x FIAT107-kampanjola,1x grejder, 1xPEPENS-vidilec ter prikolice,1xKEM,lemlion,postnik,1x nakladač ter 1x RPL3 z naloženim FIAT 125PE-sunitet,zastavolol. Zaprti prostori ter žel.omare so pečatni z oznako HB-okroglo.

Za OŠTO Šk.Loka:	Za 14.inš.p.ž
1. št. Stane Bertonec	1. št. potp. Wlado Hadulović
2. št. Bogdan Pramož	2. št. zast. Karmak Božidar
3. št. Váha Danijel	3. št. zast. Hvala Bogdan

Podpisan dogovor o prevzemu loške vojašnice, 1. 7. 1991.

primer enega najboljših sodelovanj med obema varnostnima skupinama v Sloveniji. Ker so slovenske varnostno-obveščevalne službe napovedovale agresijo JLA, je milica 24. in 25. 6. 1991 izvedla mobilizacijo celotne rezervne sestave organov za notranje zadeve. Po agresiji JLA je milica tesno sodelovala z vodstvom TO in nadzirala vse pomembne prometne komunikacije, skrbela za varovanje ujetih pripadnikov JLA, še zlasti oficirjev, ter vzdrževala javni red in mir. Vloga milice oziroma organov za notranje zadeve se v osamosvojitveni vojni za Slovenijo prevečkrat zanemarja, saj se prevelik poudarek namenja pripadnikom TO, ki je zaradi narave svojega delovanja seveda mobilizirala večje število pripadnikov kot milica.

Jože Stanonik je bil v enoto TO mobiliziran v četrtek, 27. 6. 1991, proti večeru. Spominja se, da sta bila ata in mama zaskrbljena, vendar ne panična. Mama mu je prvič v življenju naredila križ na čelo, ata pa mu je rekel: *»Pazi nase in na svoje.«* Zbirno mesto je bilo v Zadružnem domu na Hotavljah. Ognjeni krst je doživel naslednji dan, ob blokadi loške vojašnice. V svojih spominih, ki so objavljeni v knjigi *Moški na položajih, ženske v strahu, otroci na češnjah*, je med drugim zapisal (str. 131): *»Čutil sem nelagodje. Ko je padel prvi strel, sem se otreselel vseh spon, ki so me še pred trenutkom vezale. Prepričan sem bil, da se mi ne more nič zgoditi. Najbolj čudno pri vsej stvari se mi zdi danes to, da bi brez premisleka streljal na nasprotnika. Pred sabo bi imel samo to, ali jaz ali on. Ko se danes spominjam vseh dogodkov, ki so se nam dogajali v tej desetdnevni vojni za Slovenijo, sem vesel, da sem bil del mozaika v izgradnji naše dežele. Vrtinec dogajanja me je vsrkal ne da bi pomislil, kaj se mi lahko zgodi. V sebi sem imel občutek zanosa, da se podajam v delo, ki se ga spleča dobro opraviti.«*

Avtor članka sem bil v enoto TO Škofja Loka mobiliziran v ponedeljek, 24. 6. 1991. Ker je bila žena Milena tedaj noseča, so me dodelili za varovanje štaba TO v Škofji Loki, glavni del enote pa je bil nastanjen v Rudniku urana Žirovski Vrh. Enota je bila v četrtek, 27. 6. 1991 zjutraj napotena na letališče Brnik.

V svojih spominih, ki so objavljeni v knjigi *Moški na položajih, ženske v strahu, otroci na češnjah* sem med drugim zapisal (str. 119): *»Pozno popoldan so se zaslišali prvi streli in detonacije granat, ki so padale v gozd za nami. Ob prvih streljih smo se vojaki v strahu zbrali skupaj in oficirji so nas seveda jezno nagovorili, češ, kakšni vojaki pa smo. Nato smo se ponovno razporedili v ravni črti ob cesti, polegli za drevesa in z napetimi puškami čakali na vojake JLA. Krogle so nekaj časa švigale nad našimi glavami, hujših spopadov pa na srečo ni bilo. Med streljanjem sem vse čas premišljeval, kako ničvredno je človeško življenje v takih trenutkih. Sreča te krogla in življenje ugasne, torej je življenje vredno ene vojaške krogle. Vojaški spopad in streljanje smo le »povohali« pa mi je misel že ušla na vse tiste, ki so doživeli grozodejstva druge svetovne vojne. Šele takrat sem dojel, kaj je moj stari oče – Tomažev ata hotel sporočiti, ko je vedno pravil, samo vojne ne, vojna je najhujša stvar na svetu. V tem času sem tudi veliko razmišljal o vrednotah, za kakšne malenkosti sem se prepiral z ženo ali starši in sklenil, da bom odslej živel drugače. Ko sedaj gledam nazaj, ugotavljam,*

da je ta kratek čas vojaškega streljanja zelo spremenil moje razmišljanje in obnašanje. Lažje sem razločeval pomembne stvari od nepomembnih, za katere se seveda nisem več kaj dosti sekiral. Od takrat naprej drugače gledam na mnoge stvari, med drugim tudi na težke vojne razmere v mnogih krajih sveta.»

Spopadi med vojsko JLA in pripadniki TO Slovenije ter slovenske milice so potekali do 7. 7. 1991, skupaj torej 10 dni, zato je velikokrat govora o desetdnevni vojni za Slovenijo. V spopadih in bojih je padlo 8 pripadnikov TO, 11 oseb TO je umrlo zaradi drugih vzrokov, 6 pripadnikov organov za notranje zadeve, v JLA sta umrla dva Slovenca, umrlo je 12 drugih slovenskih državljanov (med njimi Mohor Bergant), 11 civilistov iz drugih držav ter 42 pripadnikov JLA. Skupaj je bilo torej 88 žrtev.¹

V nedeljo, 7. 7. 1991 so na Brionih potekala petnajsturna naporna pogajanja o zaključku spopadov med slovensko (Kučan, Drnovšek, Peterle, Bučar in Rupel), hrvaško, srbsko in zvezno delegacijo ob navzočnosti predstavnikov evropske skupnosti (Van Den Broek, J. Poos, J. Pinheiro). Podpisana je bila t. i. *Brionska deklaracija*,² ki je določala takojšnjo prekinitev vseh spopadov in trimesečni moratorij, v katerem se bodo po demokratični poti iskale rešitve. Predsednik Milan Kučan je o deklaraciji dejal: *»Včeraj se je na Brionih znova odločalo med vojno in mirom. V razmerah, v kakršnih zdaj živimo in ki niso niti vojna niti mir, je to, kar prinaša deklaracija, veliko. Dokončno bo o tem presodila slovenska skupščina, ki bo odločala o tem, ali naj zaplet rešujemo po mirni in demokratični poti ali po poti, ki prinaša vojno in kaos.«*

Nadaljnji pogovori med Slovenijo, drugimi jugoslovanskimi republikami in vodstvom JLA so pripeljali do mirne rešitve. V noči s 25. na 26. 10. 1991 je iz koprskega pristanišča odplula ladja z zadnjimi vojaki jugoslovanske vojske. Tako se je v zgodovino slovenske državnosti ta dan zapisal kot sklepno dejanje nastajanja samostojne države Slovenije.

Ustavljen tank JLA na cesti pred Komendo.

(foto: France Stele)

- 1 Poinimski seznam žrtev je objavljen v knjigi *Moški na položajih, ženske v strahu, otroci na češnjah*, str. 52.
- 2 Besedilo *Brionske deklaracije* je objavljeno v knjigi *Slovenija skozi ogenj do neodvisnosti*, str. 66 do 68.

VIRI IN LITERATURA:

- Klemenčič, Milan: *Osamosvojitve na Gorenjskem : 1989–1991*, II. del. Tržič : Policijsko veteransko društvo Sever – Gorenjska, 2013.
- Rešek, Anton (urednik): *Vloga Teritorialne obrambe Gorenjske v procesu osamosvajanja Republike Slovenije 1990–1991*. Kranj : Pokrajinski odbor Zveze veteranov vojne za Slovenijo, 2016, 459 str.
- Stanonik, Marija; Irena Uršič (urednici): *Moški na položajih, ženske v strahu, otroci na češnjah : zbirka spominov na vojno za obrambo samostojne Slovenije leta 1991*. Ljubljana : Muzej novejšje zgodovine : Inštitut za slovensko narodopisje ZRC SAZU, 2011, 564 str.
- Stele, France: *Slovenija skozi ogenj do neodvisnosti*. Komenda : [samozaložba] F. Stele, 1991, 113 str.